

1. Modrá

„Modrá! Modrá!“ ozvalo sa za dverami Pamelinej izby a sklenená výplň sa roztriasla od prudkých úderov pästí.

„Čo? Čo je?“ vydesene vyskočila.

„Modrá,“ zopakoval hlas a o chvíľu sa buchot ozval z dverí obývačky.

Pamela sa s výdychom hodila späť na vankúš. Mala pocit, že poriadne zaspala iba pred chvíľkou. Ranný budiček jej pripadal ako riadna rana pod pás. Vzápätí jej docvaklo: dnešná modrá, teda pondelok, znamená aj prvý deň v novej škole.

„Ach, nie,“ zúfalo si vzdychla.

Bolo štvrt na sedem. Najradšej by sa dnes na celý deň zakuterala pod paplón, ale bratov vreskot ju presvedčil, že v škole bude predsa len väčší pokoj. S povzdychom siahla po modrom tričku, ktoré mala pripravené vedľa postele, a prešuchtala sa do kúpeľne.

„Pripravujem raňajky, tak pohni,“ zvolala na ňu mama. Aj na jej hlase bolo poznať, že keby mohla, ešte by spala.

Nemali za sebou veľmi pokojnú noc. Jeremiáš si na byt, do ktorého sa presťahovali iba pred mesiacom, ešte nezvykol. Dnes sa zobudil chvíľu pred polnocou a odvtedy v úplne pravidelných dvadsaťminútových intervaloch splachoval vecko. Pamela usúdila, že upratoval. Ráno totiž nemohla nájsť gumičky do vlasov,

ozdobnú sponku a prívesok na kľúče. A mama chýbal balíček hygienických vreckoviek, pero, dva zvýrazňovače a niekoľko vizitiek, ktoré nechala večer ležať na stole v kuchyni. Tie vizitky ju mrzeli najviac, pretože znamenali kontakty na potencionálnych klientov, ktorým mohla z domu viesť účtovníctvo.

Keď Pamela strčila hlavu do kuchyne, Jeremiáš už sedel za stolom a starostlivo vyberal hrozienka zo svojich štyroch tvarohových koláčov. Tie potom pedantne ukladal do riadku v pravidelných odstupoch.

„Modrá,“ poznamenal spokojne, keď pohľadom zavadil o rukáv jej trička. „Modrá,“ zopakoval, keď pred neho mama v modrom roľáku položila hrnček s čajom.

Jeho hrnček s čajom. Bol na ňom obrázok slona, ktorého chobot tvoril uško hrnčeka. Keď mamka pred rokmi zistila, že si Jeremiáš vytvoril od hrnčeka závislosť, kúpila hneď celú súpravu. Avšak aj napriek úzkostlivej opatrnosti sa hrnčeky postupne porozbíjali. Tento bol predposledný. Na to, čo sa stane, keď sa rozbije aj posledný, mama s Pamelou nechceli ani pomyslieť.

Jeremiáš dojedol svoje štyri tvarohové koláče. Dopil čaj a na znamenie, že je hrnček prázdny, obrátil ho hore dnom. Zvyšné kvapky čaju stiekli po stenách nádoby a pozvoľna sa vpíjali do obrusu, kde po sebe zanechávali sotva badateľné vlhké koliesko. Mamka už dávno zistila, že odnaučiť Jeremiáša od tohto rituálu je absolútne zbytočne vynaložená energia. A že starať sa o chlapca, ako je on, vyžaduje šetriť silami, ako sa len dá.

Jeremiáš vstal a postavil sa k dverám s veľkou pozinkovanou pokrievkou od hrnca, v ktorom sa za babičkiných čias vyvára bielizeň. Nebolo nutné pozeráť sa na hodiny. Všetci vedeli, že je presne 7:10.

„Tak ideme,“ povedala mama a vzala kabelku.

„Budeme tam zbytočne veľmi skoro,“ namietla Pamela, ale hneď jej bolo jasné, že táto poznámka je úplne bezpredmetná.

Bolo nemysliteľné, aby z domu vyšli čo i len o päť minút neskôr.

Alebo skôr. Vnútorný čas v Jeremiášovej hlave bol niečo, čo sa nedalo oblafnúť. Keď sa raz začalo do školy odchádzať o 7:10, bude to tak navždy bez ohľadu na to, v akom meste sa škola nachádza a ako ďaleko je od domu.

Pri výťahu, nanešťastie, stretli susedku.

„Tak čo, deti? Už ste sa zabývali?“ začala veselo. „Kamže kam s tou pokrievkou?“

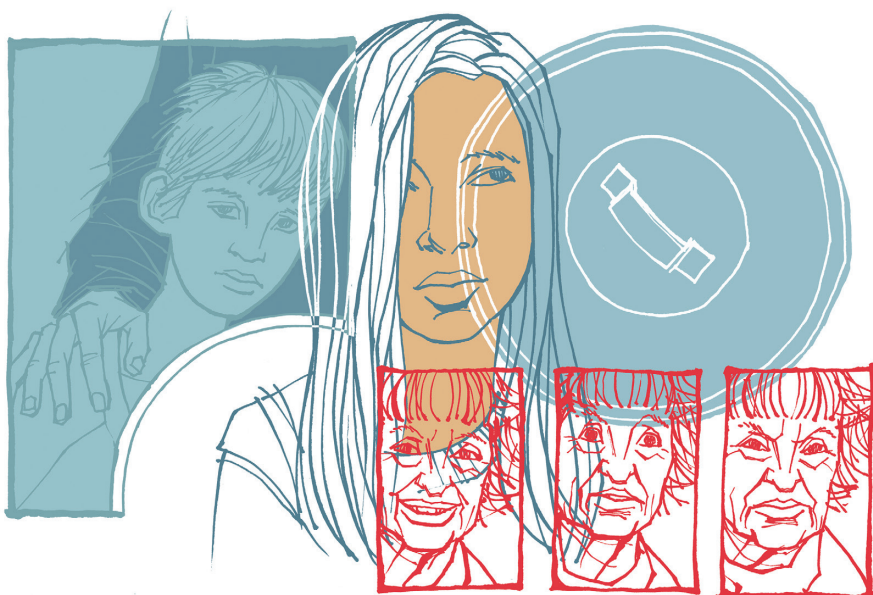
Pamela s mamou nestihli ani otvoriť ústa, keď ich predbehol Jeremiáš.

„Nie je modrá!“ zvriskol a ukazovákom pichol susedku do brucha.

Pani Súradníková zdesene vykrikla.

V tej chvíli prišiel výťah. Jeremiáš odsotil susedku nabok a s pokrievkou, ktorú držal ako Achilles svoj štít, napochodoval dovnútra.

„Nie je modrá! Nepôjdeš!“ zahučal cez plece.

„No ale toto... Vagabund nevychovaný!“ Susedka nahnevane pohrozila pästou.

„Prepáčte. Prosím, prepáčte, nehnevajte sa. On to tak nemyslel,“ ospravedlňovala sa mama.

Pamela iba rozpačito krčila plecami. Čo také zvláštne sa vlastne stalo? Nič. Iba ďalší zárez do dlhého riadku trapasov.

Bola presvedčená, že v škole bude prvá, keď vyrazila tak skoro. V triede však už sedel nejaký chalan a uprene sa díval do tabletu.

„Ahoj,“ usmiala sa rozpačito a podišla k nemu. „Toto je 8. A, áno? Som tu nová. Pamela,“ podala mu ruku.

Prezrel si ju letným pohľadom od jej pravého ramena až po kolená, kde jej končila sukňa, podávanú ruku však ignoroval.

„Nová? Čo to znamená? To akože si sem vlni nechodila?“

„To teda ozaj nechodila. Máš snád' pocit, že ma poznáš?“ rozosmiala sa a odmietnutou rukou si roztržila prehrabla vlasy, pretože jej iný zastierací manéver, ktorým by prekryla chlapcovu nezdvorilosť, neprišiel na um.

„Pocit? Blbost!“ vyštekol a vyrazil z triedy.

„To je fakt dobrý začiatok,“ vzdychla si a tiež vyšla na chodbu.

Napadlo jej, že možno bude lepšie, ak ju do novej triedy uvedie riaditeľka alebo aspoň triedna. Tohto chalana očividne zaskočila. Tak aby neurobila rovnakú chybu aj s ďalšími.

Nová škola. Noví spolužiaci. Mala som trochu obavy, lebo predsa len, osmička je osmička. Ale prvý deň bol v pohode. Teda až na toho chalana hneď ráno. Školu mením už po štvrtý raz, takže už viem, čo ma čaká. Obkukávanie z diaľky. Šepkanie dievčat v hlúčiku. Skúšobné podpichovania od chlapcov. Otázky učiteľov o bývalej škole a o mojom prospechu. Normálka. O týždeň, dva, splyniem s davom. Najprv možno len naoko, ale potom aj naozaj. Musím. Chcem. Nedočkala by som byť sama medzi ľuďmi. Potrebujem cítiť, že k nim patrím, že niekam zapadám. Táto škola nevyzerá zle. Veľmi, naozaj veľmi

si prajem, aby som tu vydržala do konca deviatky. Lenže to nezáleží odo mňa, ale od Jeremiáša. Ak brata znovu vyrazia zo školy, poberieme sa inam, ako to už bolo toľkokrát.

„Ako to išlo?“ opatrne sa opýtala Pamela mamy popoludní. „Všetko v poriadku?“

„Ako tak,“ prikývla mama. „Ani nechcel, aby som s ním išla do triedy. Len som musela učiteľke vysvetliť, že pokiaľ Remi pokrievku neodloží sám od seba, nikto mu ju násilím nevezme.“

„To teda nevezme,“ vyprskla Pamela. Spomenula si, ako sa o to pol roka dozadu márne pokúšal zubár.

Pritom to ani nebola ktovieaká zábava. Ten lekár si myslel, že Jeremiáša premôže, ale dostal akurát pokrievkou po hlave a išlo sa domov. Pri ďalšej návšteve sestrička vymyslela, aby si Remi na tú pokrievku v kresle sadol. A zrazu išlo všetko tak, ako si to doma s Remim nacvičovali podľa vopred pripravených obrázkov. Sadnúť si na stoličku. Otvoriť ústa. Nechať si opraviť zub. Vypláchnuť si ústa. Vodu neprehltnúť, ale vyplúť ju do umývadla vľavo od kresla. Znovu otvoriť ústa... Prečo musia byť aj tie najjednoduchšie veci s Jeremiášom také komplikované?

„Trochu sa mi nepozdáva Remiho asistentka,“ vytrhla mama Pamelu z myšlienok. „Nie som si istá, či ho zvládne. Pripadala mi, akoby z neho bola trochu vyplašená. No... Musíme len dúfať, že sa nič nepokazí.“

„Nepokazí, mami, uvidíš,“ pohladkala Pamela mamu po vlasoch.

Pri korienkoch jej znovu vidno šediny, všimla si znepokojene. Na to je predsa ešte primladá.

„V sobotu ti dofarbím vlasy, dobre?“

„Dobre,“ usmiala sa mamka vďačne. „Keď bude čas. Mám ťa rada,“ pritiahla si Pamelu na kolená.

„Ja teba tiež, mami. Aj Jeremiáša.“

„Ja viem.“

„Zapína zipsy?“